

CLAIRE DOUGLAS

ODEŠLA DO TMY

Každá rodina skrývá
nějaké tajemství

THRILLER

≡ KNIHA ZLIN

Odešla do tmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Claire Douglas

Odešla do tmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CLAIRE DOUGLAS

ODEŠLA
DO TMY

≡ KNIHA ZLIN

Přeložila Barbora Klasová

Then She Vanishes
© 2019 by Claire Douglas
All rights reserved.

Translation © Barbora Klasová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-683-6
ISBN e-knihy 978-80-7662-689-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-690-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-684-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Tátovi, který mi dodával odvahu,
abych šla za svým snem.*

Prolog

Březen 2012

S pocitem příjemného klidu pozoruju, jak za řadou pastelově zbarvených domů vychází slunce. Rozhodně to neodpovídá mým představám o tom, jak se asi cítí člověk, který se právě chystá spáchat vraždu. Nejsem nervózní, nepotí se mi dlaně. Dokonce nemám ani zrychlený tep. Žádný příval adrenalinu, který by mi zaplavil žíly. Alespoň prozatím ne. Možná k tomu dojde později. Ale teď, v téhle chvíli, mě prostupuje zvláštní klid. Jako kdyby všechno, co se v mém životě odehrálo, směřovalo k tomuto jedinému okamžiku. Odtud není cesty zpět.

Teď jen zjistit, který dům to je.

Všechny jsou postavené v georgiánském stylu, krásné, velké a elegantní, s harmonicky vyváženými okny a klenutými portály nad vstupními dveřmi. Připomínají mi ilustrace z dětských knížek. Některé jsou protáhlé a úzké, jiné spíše zavalité a hranaté. Průčelím jsou otočené k rozbouřenému, větrem bičovanému moři a k malému přístavu s hrstkou rybářských lodí uvízlých po odlivu v písku. Skvělé místo pro dovolenou, a to i teď, mimo sezónu. Dokonce i za tak chladného a větrného březnového dne, jako je ten dnešní.

Je to ten blankytně modrý, jemně broskvový, narůžovělý, nebo světle krémový? Který?

A pak ho spatřím. Oslnivě bílý s kobaltově modrými okenními rámy, choulící se mezi dvěma vyššími a honosnějšími budovami. Prozradí ho samolepka fotbalového klubu West Ham přilepená v horním pravém rohu okenní tabulky.

To musí být on.

Z prostoru pro nohy před sedačkou spolujezdce vytáhnu brokovnici, s uspokojením si uvědomím její váhu i moc, kterou mi propůjčuje, a poprvé za celou dobu ucítím záchvěv... čeho vlastně? Strachu? Ne, strach to není. Toho výjimečně necítím ani stopu. Tak co to je? Chladná sebejistota? Ano, to je přesně ono! Konečně vím, že mám všechno zcela a beze zbytku pod kontrolou.

Vystupuji z auta. V náhlém poryvu větru mi konec šály málem uvízne ve dveřích. Jako kdyby proti mně povstaly přírodní živly. Ve snaze mě zastavit.

Právě odbilo půl sedmé. Ulice s řadou černých popelnic vykládaných na kraji vozovky pro popeláře je ztichlá, předzahrádky jsou úhledně uklizené. Jednu z popelnic převrátil vítr a její obsah se vysypal na chodník. Asfalt je pokrytý slupkami od brambor, prázdnými plechovkami od fazolí a nasáklými kuchyňskými papírovými utěrkami. Všimnu si, že po mé levici venčí na pláži osamělý člověk psa. Rozeznávám jen temnou siluetu jeho postavy. Je příliš daleko, aby mě poznal. A co se právě chystám udělat.

Zvedám brokovnici do výše očí a vydávám se k bílému domu, moje sebejistota musí být patrná z každého kroku. Připadá mi, že události dostávají až surrealistický nádech, jako by se člověk propadl do nějaké videohry. Zastavuju u vchodových dveří. Stisknu spoušť a vypálím jednu ránu. Zámek se rozletí na kusy. Hluk určitě vyplaší sousedy i obyvatele domu. Musím si pospíšet.

Kopnutím otvírám dveře a ocitám se v úzké chodbě.

Přímo přede mnou je schodiště a já po něm vyrazím vzhůru, všechny smysly zbystřené na maximum. Nahoře jsou další dveře. Strčím do nich a spatřím muže, jak se zvedá na posteli. Má na sobě pruhované kalhoty od pyžama, přes jejichž okraj mu přetéká velké břicho. Na krku se mu houpe zlatý splétaný řetízek a hrud' má hustě porostlou šedivými chlupy. Musel ho probudit výstřel. Je mu necelých šedesát let, má prořídle vlasy a široká ramena. Svým zjevem mě odpuzuje. Když mě uvidí, pokouší se vstát z postele, ústa má otevřená dokořán a čelo svraštělé. „Co tady...?“ Než stihne větu dokončit, namířím mu brokovnici na hlavu a fascinovaně pozoruju, jak se jeho krev rozstříkne přes pruhované tapety za jeho zády. Sválí se zpátky na peřinu, která se okamžitě zbarví do ruda, jeho oči zůstávají otevřené.

Otáčím se ke dveřím z pokoje. Do cesty mi však vstoupí žena. Je starší než muž, má kudrnaté nadýchané bílé vlasy a na sobě květovanou noční košili. Nejdřív oněmí šokem, při pohledu do mé tváře se jí však oči rozšíří poznáním. A potom začne ječet. Umlčím ji kulkou do hrudi, jejíž náraz ji srazí ze schodů, jako kdyby byla hadrová panenka. Zůstává ležet bezvládně na zemi a já ji cestou ven chladnokrevně překračuju. Slyším, jak někde v domě štěká pes, možná v kuchyni, a na pár vteřin zaváhám. Vzápětí vyjdu ven ze dveří.

Na předzahradce sousedního domu tlačí nějaký mladík v upnutém sportovním tričku popelnici. Když si mě všimne, zbledne jako stěna a spadne mu čelist. S rozcuchanými vlasy a pomačkaným oblečením musím vypadat šíleně. Je to skoro komická scéna. Nevšímám si ho a nastupuju do auta, brokovnici házím na zadní sedačku.

Rozjždím se a přitom mladíka oblečeného do lycry pozoruju ve zpětném zrcátku. Má k uchu přitisknutý mobil a rozrušeně

gestikuluje. Zdá se mi, že slyším nějaký křik, ale mohou to být i rackové, kteří sedí vyrovnaní na opěrné zídce a měří si mě svýma korálkovýma očima.

Teprve teď se nekontrolovatelně roztřesu. Těžko říct, jestli to způsobil adrenalin, nebo poznání, že pro mě už není cesty zpět. Vlastně pro nás.

Tohle je teprve začátek.

1

Jess

BRISTOLSKÝ A SOMERSETSKÝ KURÝR

úterý 13. března 2012

DVOJNÁSOBNÁ VRAŽDA ŠOKOVALA OSPALÉ PŘÍMOŘSKÉ MĚSTO

Jessica Foxová

V pátek byla v domě v přímořském somersetském městečku Tilby nalezena dvě mrtvá těla a vzápětí bylo zahájeno vyšetřování vraždy.

Krátce po sedmé ráno byli do jednoho z domů na Shackleton Road povoláni policisté. Po vstupu do domu objevili dvě mrtvá těla patřící zřejmě místnímu podnikateli Cliveovi Wilsonovi, 58 let, a jeho matce Deirdre Wilsonové, 76 let. Oba byli zastřeleni. Policie pozemek kolem domu uzavřela a celý den byli na místě činu přítomní vyšetřovatelé a forenzní experti.

V autokempu vzdáleném zhruba půl kilometru od místa činu byla vzápětí nalezena třetí osoba, dvaatřicetiletá Heather Underwoodová. Utrpěla stříelné poranění hrudníku, které si patrně

způsobila sama, a v současné chvíli se nachází v kritickém stavu v nemocnici.

Vrchní inspektor Gary Ruthgow z avonské a somersetské policie uvedl, že policisty na místo tragické události povolali zdravotníci ze záchranné služby. Dodal, že detektivové v souvislosti s úmrtími po nikom dalším nepátrají. „Jedná se o maloměsto. Chtěl bych proto vyzvat veřejnost, aby nás kontaktoval každý, kdo má jakoukoliv informaci, která by nám mohla pomoci při vyšetřování.“

Ostatní obyvatelé této luxusní ulice, ve které najdete butikový hotel, trvale obydlené domy i letní sídla, jsou vraždami šokováni a zarmoucení.

Pohodlně se opřu a znovu si po sobě článek přečtu. Uzávěrka je za dvacet minut. Trvalo mi téměř hodinu, než jsem těch pár odstavců sepsala. Jestli svůj příspěvek co nejdřív neodešlu, nedostane se na zítřejší titulní stranu a Ted, můj šéfredaktor, mě vykuchá a rozčtvrtí zaživa (to je jedna z jeho oblíbených frází, kterou pokaždé pronáší zvláště pobaveným tónem).

Zadívám se z okna na bristolské střechy. Dohlédnu odtud na věž katedrály a na domy seskupené kolem prostranství College Green. Podle záplavy barevných deštníků, které zaplnily chodníky a které vytváří téměř jednolitou plochu, usuzuju, že prší. Vzhůru po Park Street se šine kolona aut a dvoupatrový autobus s námahou supí do kopce jako netrénovaný běžec a vypouští u toho oblaka kouře.

Od rána mi leží v hlavě rozhovor, který jsem vedla s vrchním inspektorem Ruthgowem. Nemůžu na jeho slova přestat myslet. Umírám touhou po cigaretě, ale neodvážuju se opustit pracovní místo, dokud článek neodešlu. Podívám se významně na Jacka, svého kuřáckého společníka. Hrbí se nad počítačem a ťuká něco do klávesnice, mezi ramenem a bradou má zastrčený

mobil. Vycítí, že ho pozoruju, zvedne hlavu a ušklíbne se na mě. Potom pronese do telefonu smířlivým tónem: „Ano, ano, na-prosto vás chápu, madam. Ne, vážně jsem netušil, že použijí fot-ku zrovna vašeho kocoura. Naprosto s vámi souhlasím, že s ohle-dem na jeho předčasný skon je to neomluvitelné. Hm hm, ano, možná na ní Chlupáček není zachycený v tom nejlepším světle, na druhou stranu si nemyslím, že by vypadal vyloženě tlustě.“

Neubráním se smíchu a raději se otáčím zpátky k monitoru a znovu si pečlivě pročítám slovo od slova. Přitom se snažím vytěsnit otázku, která mi od ranního rozhovoru zní v hlavě. Ale nejde mi to.

Je možné, že se jedná o *moji* Heather?

Tilby je malé městečko. Kdo by to měl vědět lépe než já, vždyť jsem tam vyrostla. A tahle Heather Underwoodová je stejně stará jako Heather, se kterou jsem chodila do školy. Jako Heather, se kterou jsme byly nejlepší kamarádky. Po škole jsme ztratily kontakt, ale nějakou dobu – vlastně dobrých pár let – jsme byly nerozlučná dvojka. Pokud si dobře pamatuju, byl v Tilby jediný autokemp a ten provozovala její matka. Příjme-ní sice nesedí, moje Heather se jmenovala Powellová, ale i když by to byla velká náhoda, nemožné to rozhodně není. Na dru-hou stranu Heather není zas tak neobvyklé jméno. Znovu za-listuju v zápisníku a snažím se rozluštit naškrábané poznám-ky. Ano, Ruthgow při našem rozhovoru potvrdil, že po vraždě dvou lidí se Heather vrátila do autokempu, ve kterém bydlí s manželem a malým synem, a pokusila se o sebevraždu.

Moje Heather chtěla z Tilby vždycky zmizet. Je možné, že by po tak dlouhé době žila pořád na stejné adrese?

„Ty to ještě nemáš, Jess?“

Otočím se a uvidím za sebou Teda. Jeho dech je cítit kávou a cigaretami s lehkým nádechem mentolu. Rukou si přejíždí přes vousy. Má je zažloutlé od tabáku, stejně jako vlasy.

„Už jo. Akorát jsem se to chystala poslat.“

„Výborně.“ Mžourá na můj monitor. „Nechodila jsi náhodou v Tilby do školy?“

„Chodila.“ Nepamatuju si, že bych s ním o tom mluvila, ale mám to uvedené v životopise. Ten chlap má nos jako lovecký pes.

„Ta Heather je zhruba stejně stará jako ty. Neznaly jste se?“

Nadechnu se. „Já... ehm... vlastně si nejsem jistá. S jednou Heather jsem se kamarádila, ale...“ Heather, kterou jsem znala, by něčeho takového nebyla schopná, mám na jazyku. Moje Heather byla tichá, milá a laskavá. Vždycky si našla čas pro ostatní. Třeba pro tu starou paní s počínající demencí, na kterou jsme narazily v obchodě se smíšeným zbožím. Když bylo evidentní, že si nepamatuje cestu domů, Heather ji neváhala doprovodit. Anebo jak z domova tajně odnášela příkrývky pro bezdomovce přespávajícího v podchodu, když se venku ochladilo. Vždycky byla zdvořilá a dobře vychovaná. Na rozdíl ode mě nikdy nezapomněla poděkovat řidiči autobusu nebo prodavačce, když já jsem zapomněla, soustředěná na cestu nebo na právě zakoupené bonbony.

Měla však i jinou tvář. Vybavuju si ji z doby těsně předtím, než jsme se přestaly stýkat – zelené oči planoucí vzteky, ruce sevřené v pěst a spuštěné podél těla. Jednou jedinkrát jsem ji viděla takhle rozruženou. Vyděsila mě tou náhlou a nevyzpytatelnou proměnou – jako kdyby se kůň, kterého jste do té doby považovali za klidného a mírumilovného, bez varování vzepjal a vyhodil kopyty. Jenže to už se stejně nezadržitelně blížil konec našeho přátelství, všechno se pokazilo a ona začala nenávidět celý svět. Včetně mě, což jsem jí jen těžko mohla mít za zlé.

V posledních letech jsem se snažila na Heather nemyslet, ale teď se mi v hlavě začíná formovat její podoba, jako když se tvoří odraz na hladině, a jeho kontury se s každou vteřinou projasňují a získávají na ostrosti. Je oblečená do dlouhé splývavé

sukně, na nohou má martensky, tancuje na trávníku a zpívá přitom *Charlotte Sometimes* od The Cure, zatímco jí záplava náramků na ruce cinká do rytmu. Anebo cválá na hřbetě černého poníka Luckyho a hřívá černých vlasů jí poskakuje po zádech.

Zhluboka se nadechuju. Už si vážně potřebuju dát cigo.

Ted mi zamlaská žvýkačkou do ucha, snad aby mě zřejmě upozornil, že pořád stojí vedle mě. „V tom případě se spakuj a padej do Tilby,“ přikáže mi se svým typickým essexským přízvukem. V Bristolu už žije léta, ale nikdy pořádně nepochytil místní jihozápadní dialekt. Zato když si dá pár piv, s radostí si mě začne dobírat kvůli tomu mému. „A vezmi s sebou Jacka. Zjisti, jestli je to ta Heather, co ji znáš. Zatím je v bezvědomí, takže ji policie stejně nemůže vyslechnout.“

Neboli, dokud k výsledku nedojde, můžeme si psát, co chceme, jak vyplývá z kontextu.

Ted nedává najevo radost nebo nadšení ani jiné pozitivní emoce. Jen nevrlost. Stačí ale pár piv a v jeho tváři začne probleskovat úsměv jako paprsek slunce vykukující pod temným mrakem. Většinou však působí uštvaně, a pokud zrovna nekouří nebo nepije kávu, zuřivě přežvykuje. Dokáže přitom pohybovat čelistmi doslova závratnou rychlostí. Teď mu ale modré oči září nebývalým nadšením, jako pitbulovi chystajícímu se zahryznout do syrové fláky.

„Chtěla jsem si ověřit v seznamu voličů, jestli má pořád stejnou adresu jako Leo nebo Margot.“

„S tím se nezdržuj, je potřeba, abys byla co nejdřív na místě, i kdyby to nebyla ona. Udělej rozhovor se všemi, co tam žijí. Barvitě popiš místo, kde se pokusila vzít si život. Vždyť víš, jaký je postup.“

To samozřejmě vím. Dokázala bych ho odříkat i ze spaní. Jenže když jsem pracovala v Londýně, nikdy jsem se s lidmi,

kterých se řešení případy týkaly, neznala. Jestli se ale vážně jedná o mou kamarádku... Zavrtím hlavou, abych podobné úvahy zahнала. Musím k téhle kauze přistupovat stejně jako ke každé jiné práci.

Vstanu a natáhnu se pro kabát z ovčí kůže, který mám přehozený přes opěradlo. Je těžký a teplý (bývá tu vždycky zima – topení málokdy pořádně funguje) a já si ho vděčně přehazuju přes ramena. Pořídila jsem si ho v charitativním obchodě na Park Street, kde si kupuju většinu oblečení. Je karamelově hnědý s huňatým krémovým límcem a manžetami na rukávech. Jack pořád telefonuje, a tak mu napíšu vzkaz, že se sejdeme venku.

„Hezký kabát, Jess,“ zavolá na mě recepční Sue, když pospíchám kolem ní a cestou si zastrknu do tašky zápisník. Je jí necelých šedesát, má krátké stříbřitě šedivé vlasy a rozzářené oči, kolem kterých se jí při úsměvu dělají vějířky vrásek. Je jako roztomilá teta, která o mně mluví jako o „holčičce“, vyptává se na můj život a na přátele, jako kdyby zprostředkovaně žila z „mého mládí“, ačkoliv já se ve svých jedenatřiceti letech zas tak mladá necítím. Někdy si připadám dokonce dost stará. A taky hodně unavená. Jako třeba zrovna dneska.

„Díky,“ houknu a cestou vytahuju z kapsy krabičku cigaret. „Úlovek z vintage sekáče BS8.“

„A ta nová ofina ti taky moc sluší,“ dodává ještě. Rozpačitě si přes ni přejedu prsty, i když vím, že mi hezky rámuje oblíček a zjemňuje mé rovně střižené mikádo, navíc je její platinově světlý odstín v příjemném kontrastu s mýma čokoládově hnědýma očima. „Hotová Debbie Harryová.“

Zasměju se jejímu komplimentu – i když mě ve skrytu duše těší – a slíbím jí, že jí přinesu šálek pořádné kávy (ta z automatu v kanceláři chutná po plastu), potom se opřu ramenem o dveře a po schodech sbíhám na Park Street.

Máme kanceláře v červené cihlové budově přímo nad trafikou. Pracuje nás tu jen šest – dva fotoreportéři, dvě redaktorky sestávající z mé maličkosti a stážistky Ellie a pak Ted a Sue. Hlavní sídlo se nachází v administrativně-obchodním areálu pár kilometrů za městem. Když napíšeme nějaký článek, musíme ho poslat editorům do centrály. Občas si s Jackem děláme legraci, že naše kancelář je odkladiště pro ty, kterých nemají v úmyslu se zbavit, ale zároveň je nechtějí nechat potulovat se po ústředí. Nechápu tedy, čím si tohle zařazení zasloužil Jack. Jak by se právě on mohl někomu znelíbit? Říkám mu, že skončil na téhle adrese jen proto, že nastoupil jako poslední. Jakmile odejde z centrály nějaký fotoreportér (a je až s podivem, jaká je tam fluktuace a kolik jich odchází raději do deníku, jako je *Bristol Daily News*), vypadne odtud Jack pryč dřív, než řeknete „digitální foťák“. Pochybuju, že Seth, náš druhý fotoreportér, by chtěl ještě měnit místo, jelikož je už dávno v důchodovém věku.

Nechci si představovat, co bych si počala, kdyby Jack změnil působiště, i když vím, že se to jednoho dne stane. Předstírá sice, že po ničem takovém netouží, ale pod maskou pohodáře a klidase skrývá ctižádostivost. Je jen otázkou času, kdy se bude chtít posunout dál. Já jsem naopak šťastnější tady, v naší malé redakci, daleko od slídivých pohledů a zvědavých uší. Krom toho máme v Tedovi skvělého šéfa. I když je to bručoun, důvěřuje nám a nechává nám volnou ruku (po většinu odpolední se navíc vytrácí do místní restaurace). Nechtěla bych trčet v nějakém bezduchem průmyslovém areálu. Jsem ráda, že se můžu projít po Park Street. Miluju místní ruch, obchody, kavárny a pouliční umělce. Připomíná mi to tu Londýn. Nemluvě o tom, že z domova můžu chodit do práce pěšky.

Dostala jsem druhou šanci a nikdy za to Tedovi nepřestanu být vděčná. Přijal mě, když mě všude jinde odmítl.

Redakce má svůj vlastní vchod – jediné modré dveře v cihlové zdi. Není na nich žádný nápis, nic, co by nasvědčovalo, že za nimi vznikají noviny. Občas se před vchodem pod špinavou dekou choulí bezdomovec. Říká si Stan. Když nosím Sue kávu, často mu taky jednu беру. Dnes tu ale není, zůstala tu po něm jen prázdná plechovka od piva zastrčená v rohu a slabý závan moči. Schovám se do vchodu, zapálím si cigaretu a zhluboka z ní potáhnu.

Pořád prší, ale už jen slabě. Spíš mrholí. Mám déšť ráda. Vždycky jsem ho měla ráda, čím vydatnější, tím lepší. Líbí se mi ta vlhká vůně, ten rachotivý zvuk, když se voda valí z okapů, i svištění pneumatik brzdících kaluže. Ještě hezčí ale je, když déšť doprovází blesky a hromy. Mnozí lidé to považují za zvláštní, ale Heather to vnímala stejně jako já. Pamatuju si, jak déšť vždycky bubnoval na plechovou střechu stodoly v jejich autokempu. Tu stodolu jsme milovaly, v jejím mezipatře bylo uskladněné seno pro koně. Heatherina rodina vlastnila rozsáhlé pozemky, celé hektary. Byl to nápad jejího strýce Lea zřídit na části zemědělské půdy kemp pro karavany. Často jsme se ve stodole schovávaly s kreslicími podložkami, přes kolena jsme si přehodily kostkované deky plné žlutých chlupů od staříčké labradorky Goldie a pokoušely jsme se načrtnout jezírko nebo fontánu na zahradě, anebo karavany stojící na vedlejším pozemku či stužku moře třpytícího se v dálce. Powellovi měli úžasný dům – pět ložnic a pokoj, kterému říkali doupe. Bylo to tam mnohem impozantnější než stísněný prostor v domku s nízkými stropy, který jsme obývaly s mámou. Přitom se nedalo říct, že by byl jejich dům nějak nóbl – uvnitř to bylo zašlé, nábytek staromódní, dřevěné podlahy odřené a přes ošoupaná opěradla na pohovkách byly přehozené kostkované deky. Na hony vzdálené od dokonale čistého, ale chabě zařízeného patrového domku, který jsme měly my.

Heather mě učila jezdit na koni. Měla se mnou neskutečnou trpělivost. Vodila Luckyho pořád dokola v oploceném výběhu, zatímco já se snažila na něm udržet. Vyprávěla mi u toho zábavné historky o svých jezdeckých nehodách, jako když ji třeba jeden kůň shodil a ona si myslela, že přišla o nohy.

„Byla jsem úplně hysterická,“ zajíkala se smíchy, „zůstala jsem ležet uprostřed louky a trvala na tom, že jsem ochrnutá. Jenže můj trenér na mě zařval, ať přestanu blbnout a nasednu okamžitě zpátky.“ Přes veškerou snahu jsem se na koni nikdy jezdit nenaučila. Raději jsem jejího poníka hřebelcovala a zaplétala mu ocas do copu.

Heather měla ve stodole hotový zvěřinec – kozu, kterou zachránila, slepice a kysu ochočenou jako domácího mazlíčka. Každému z nich se věnovala a zahrnovala je takovou láskou, až to ve mně vzbuzovalo směsici úžasu a závidosti. Moje máma mi žádného domácího mazlíčka nikdy nedovolila, argumentovala tím, že je to příliš svazující. Na rozdíl od Margot, Heatheriny mámy, která byla nadšená z každého zvířete, které se jim proménádovalo po pozemku. Měli dokonce i páva pyšně si vykračujícího po dvoře a vystavujícího na odiv svá barevná ocasní pera. Občas jsem si s pocitem provinění přála, aby byla moje máma aspoň trochu jako Margot.

Pořád se nemůžu smířit s představou, že by tatáž rozumná a citlivá dívka jen tak vešla do cizího domu a zastřelila tam dva lidi.

Tilby je od Bristolu vzdálené pětadvacet kilometrů. Nebude nám trvat dlouho, než se tam s Jackem dostaneme a já si konečně budu jistá. Pokud se tedy Jack vůbec někdy objeví. Auto nechávám zaparkované u svého bytu u přístaviště Welsh Back. Odtud je to jen deset minut chůze.

Znovu popotáhnu z cigarety a okamžitě se cítím klidnější. Vzdala jsem se všeho, co mi nedělalo dobře – Londýna, *Daily*

Tribune, popíjení alkoholu, občasných rekreačních drog, neustálého stěhování se z místa na místo, soužití s různými spolubydlicemi. Ale kouření se vzdát nemůžu.

Aspoň jednu neřest si potřebuju nechat.

Pomalu vyfukuju kouř. V té chvíli kolem mě prochází postarší žena v průhledné igelitové pláštěnce a věnuje mi pohoršený pohled. Nenechám se odradit a pokušuju dál, dokud mi mezi prsty nezbyde jen malý špaček. Proč to Jackovi trvá tak dlouho?

Tilbský dvůr a autokemp. Ten název se mi najednou vynořil z paměti. Tak nějak Powellovi svému kempu říkali. Už jsem na to málem zapomněla. Vzpomínám si, jak jsem to tam milovala. Trávily jsme s Heather celé dny kreslením, děláním pokojíčků v některém z prázdných karavanů nebo šmírováním její starší sestry s přítelem. Naprostá idylka. Bývala jsem víc u nich než doma.

Až do roku 1994, kdy bylo naše nevinné dětství brutálně přerušeno.

Potom už jsem se tam objevila jen párkrát a naše přátelství, které bývalo tak pevné, zesláblo a lámalo se, stejně jako mé vlasy zničené barvením. V době, kdy jsme maturovaly, jsme si už byly natolik cizí, že jsme při letmém setkání na chodbě sotva zamumlaly na pozdrav.

Jestli je ta žena, ta vražedkyně, vážně ta Heather, kterou jsem znala ze školy, mohl by mi její příběh pomoci v kariéře a vrátit mě znovu na výsluní, což jsem potom, co se stalo v *Daily Tribune*, vážně potřebovala. Víím toho o ní a její rodině spoustu. Snad až příliš.

Opravdu ale něco takového chci? A za jakou cenu?

2

Jess

Řítíme se po dálnici M5 v mém mátově zeleném nissanu figaro a Jackovi se na sedadle pro spolujezdce očividně nesedí moc dobře. Musí se naklánět k jedné straně, aby vměstnal nohy do stísněného prostoru, i když má sedačku posunutou co nejdál dozadu. Brašnu s fotoaparátem má položenou na klíně a objímá ji jako milované štěně. Rychle ho zasvěcuju do celého příběhu a jen tak mimochodem se zmiňuju, že jsem se kdysi s jednou Heather z Tilby znala. Nenechá se ale oklamat. Na to mě až příliš dobře zná. Snažím se soustředit na cestu, abych se vyhnula jeho znepokojenému pohledu. „Určitě je to ona, že jo? Chceš, abych se podíval do telefonu? Mám prověřit seznam voličů? Podívám se, kdo je na té adrese registrovaný.“

Důrazně zavrtím hlavou a snažím se zahnat obavy. „Nemusí to být nutně ona. Tohle mi na ni vůbec nesedí.“ Nejsem si jistá, jestli se víc snažím přesvědčit jeho nebo sama sebe. „A prověřovat nic nemusíš. Už jsme skoro na místě.“ Zoufale toužím oddálit to, co se neodvratně blíží.

„Říkala jsi přece, že jste se od střední školy neviděly. Lidé se mění. Asi se jí stalo něco, co ji dohnalo k vraždě.“

Pokrčím rameny a tvářím se, že je mi to jedno, přitom se vši silou soustředím, abych potlačila slabý hlásek v hlavě: *Pamatuješ si, co ti tenkrát řekla? Bylo to tajemství a ty jsi slíbila, že ho nikomu nevyzradíš. Kdybys svůj slib porušila, možná by se to nestalo.* V duchu se napomenu. Bylo mi čtrnáct! Mezitím uběhlo skoro dvacet let. Jak si můžu být jistá, že si to všechno pamatuju správně?

Jack se vedle mě snaží pohnout nohama. „Jsem rád, že jsem konečně vypadnul z kanceláře. Upřímně řečeno, jestli paní Hodgeová znovu zavolá a bude si stěžovat na fotky toho svého Chlupáčka...“

„Vážně jsi dělal reportáž o Chlupáčkovi?“ Neubráním se smíchu.

„Ten den se nic zajímavějšího nedělo.“ Ušklíbne se, potom znovu poposedne a bolestí svráští obličej. „Nerad bych se kohokoliv dotknul, ale jsem z toho auta celý rozlámaný.“

„Kolik vlastně měříš?“ uchechtnu se a přejeďu do levého pruhu. Blížíme se k odbočce na Tilby.

„Skoro dva metry a většina z toho jsou nohy,“ odpoví a zvedne významně obočí, abych si mu snad netroufla odporovat. Ostatně já nic takového v úmyslu nemám. Má pravdu, je vážně samá ruka a samá noha.

„Je fakt, že v porovnání se mnou jsi v podstatě obr.“ Mám přinejmenším o třicet centimetrů méně.

„Jo, v autě pro trpaslíky je moje výška trochu nevýhoda,“ podotkne a v očích mu potměšile blýskne.

„A v čem bych podle tebe měla jezdit?“ plácnu ho přes kostnaté stehno. „V BMW nebo snad v nějakém černém mercedesu pro byznysmeny? Příště můžeš jet autobusem, jestli chceš,“ dodám ještě s úsměvem. Jack patří mezi mé oblíbence. Zdá se, že ho nikdy nic nerozhodí. Je o pět let mladší než já, nápaditý a plný života, vždy dokáže pohotově zareagovat nějakým

bonmotem nebo vtipnou poznámkou. Když loni v létě nastoupil do redakce, brzy jsme se sblížili díky naší společné lásce k cigaretám a skupině Kraftwerk. V té době jsem v *Kurýru* pracovala teprve pár měsíců. Teď je Jack jedním z mých nejbližších lidí v Bristolu. Vlastně je tu mým jediným opravdovým kamarádem, když neberu v úvahu svého přítele Roryho.

Jack natáhne krk jako žirafa, aby měl z předního okna lepší výhled. „Kde ten autokemp je?“ zeptá se, když sjezu na kruhovém objezdu. „Myslel jsem, že jedeme na pláž.“ Jack je z Brightonu, ale před devíti měsíci se přestěhoval se svým přítelem Finnem, který pracuje jako policista, do bytu ve čtvrti Fishponds. Víím, že se mu stýská po životě u moře.

„Autokemp, ve kterém našli postřelenou Heather Underwoodovou, je zhruba kilometr a půl ve vnitrozemí,“ vysvětluju mu. „Aby ses dostal na pláž, musel bys na kruháči sjet dřív.“ Nebyla jsem v Tilby víc jak deset let, od té doby, co se moje matka znovu vdala a odstěhovala se do Španělska, cestu si ale pořád pamatuju jako své boty.

Adresa, kterou mi dal Ted, je v ulici Cowship č. p. 36. Tenkrát jsem si názvů ulic moc nevšíkala – bylo mi čtrnáct, když jsem byla u Heather naposledy. Navíc jsem vždycky chodila zkratkami. Musela jsem se vyhýbat kravincům a prodírat se vysokou trávou, než jsem se dostala od mého domu k jejímu, ale tuhle ulici jsem si přece jen vybavila. Vzpomněla jsem si, jak jsme se smály, když jsme jí začaly říkat Cowshit – zřejmě nás inspirovaly ty kravince.

Vozovka se zužuje a já si všímám známých míst – kostela na rohu, kam jsme s Heather chodívaly kreslit náhrobky, restaurace U Podkovy ve stylu tudorovské gotiky – jednou v létě jsme postávaly před jejími okny a špehovaly strýce Lea s jeho nejnovější přítelkyní – i řadu identických dřevěných domů naproti dětskému hřišti. Ukážu k číslu sedm. „Tady jsem bydlela

s mámou,“ poznamenám a najednou se mi srdce sevře zvláštním smutkem. Už jsem mámu příliš dlouho neviděla.

„Bože, ty domky jsou roztomilé. Vypadají jako pro panenky,“ říká Jack a tiskne nos ke sklu. Jack je přesně ten typ člověka, o kterém by moje máma řekla, že je nóbl. Vyrůstal ve velkém a členitém domě s výhledem na moře a mluví takzvanou královskou angličtinou, s precizní výslovností bez polykání hlásek. Chodil do internátní školy a v zimě jezdil na rodninou chatu na lyže. Jeho matka je advokátka a otec partner v nějaké velké obchodní společnosti. Jack však není ani trochu snob. Nad dřevěným domkem, kde jsem vyrostla, neohrnuje nos. Popisuje věci tak, jak je vidí. „Má to tu vážně atmosféru.“

„To ano. Kdybys tu bydlel ty, musel bys být celou dobu shrbený,“ směju se.

Vjíždíme na hlavní třídu a já zpomaluju. Nově tu přibýlo Costa Coffee a knihkupectví WHSmith. Bistro Greggs je pořád na svém místě – občas jsme se s Heather složily a cestou ze školy si v něm kupovaly párek v těstíčku. Krámek vylepšili markýzou a několika stolky. Jejich povrch se leskne loužičkami po dešti a jedna židle se ve větru převrátila na bok. Prodejnou Gateway nahradil Coop. Přijíždíme k věži s hodinami. Je usazená na travnatém trojúhelníku na rozcestí a připadá mi menší, než jak si ji pamatuju. Tady jsme obvykle trávili s partou dalších mladých lidí z Tilby volný čas, když se nám nechtělo vláčet se dalších deset minut pěšky k moři. To bylo ale až po Heather, kdy jsem se snažila za pomoci cideru a bandy kluků nějak zaplnit prázdnotu, která mi po ní zůstala v srdci. „Jdi do háje,“ ulevím si poté, co na mě zatroubil nějaký nákladák a donutil mě přejet do druhého pruhu. „Teď je to tu jednosměrka,“ říkám vzápětí a prudce odbočuju do ulice s názvem Cowship Lane. „Hledej číslo třicet šest.“

Většina domů stojí uprostřed prostorného pozemku. Jsou tu bungalovy i přebudované stodoly. V dálce spatřím rohový pozemek s výhledem na moře, je skoro na konci ulice, a sevře se mi žaludek.

Dům z mých vzpomínek.

Nad vjezdem na příjezdovou cestu je teď umístěna velká cedule s nápisem *Tilbský dvůr a autokemp*. Jsem si jistá, že tahle cedule tu nebyla.

Odbočím na širokou šterkovou příjezdovou cestu a důvěrně známý kamenný dům se přede mnou vynoří v celé své kráse. I když jsem v hloubi duše tušila, že se skutečně jedná o mou Heather, cítím, jak mě zaplavuje vlna smutku. Najednou mi hlavou prolítnou desítky vzpomínek – na dlouhé letní večery, vůni sena, která mě šimrala v nose a nutila mě kýchat, na žbluňkání vody v jezírku a zrnka prachu vznášející se stodolou ve světle zapadajícího slunce. Vybavuju si, že z hlavní ložnice v zadní části domu bylo v dálce vidět moře. Z okna pokoje Heatheriny sestry mohl člověk sledovat trávník před domem a z Heatherina okna vzdálený autokemp. Na krátkou dobu se tohle místo stalo mým druhým domovem.

Zastavím vedle otlučeného landroveru a přes sevřené hrdlo se snažím polknout. I když to odtud není patrné, vím, že za domem je prostor pro karavany – asi hektarový pozemek s osmi obytnými vozy, které tam jsou nastálo, a s místem pro zaparkování dalších zhruba deseti. Po pravé straně domu stojí stodola, ve které jsme trávily nejvíc času. Teď je kolem ní natažená policejní páska. Jeden její konec se uvolnil a povlává ve větru. Tady se to stalo? Tady se Heather postřelila? Při té představě se zachvěju hrůzou.

Vždyť to pro tebe není nic nového, říkám si v duchu. To všechno jsi už viděla – rodinu, kterou vynášeli ven v pytlích poté, co je otec kvůli svým dluhům jednoho po druhém

zavraždil a potom zabil i sebe, zakrvácený chodník před muzeem Madame Tussauds, kde se odehrál teroristický útok, stan postavený v lese na místě, kde našli mrtvou pohřešovanou dívku. Při každém z těchto případů jsem se v rámci zachování duševního zdraví snažila nenechat se jimi příliš zasáhnout, ale teď to nedokážu. Tohle je jiné. Jde přece o Heather.

Vypínám motor a chvíli zírám před sebe, zatímco v rukou dál pevně svírám volant. Hlavní vchod do domu je za rohem. Je odsud však vidět arkýřové okno vedoucí do obývacího pokoje. Dobře se na ten pokoj pamatuju. V zimě jsme se tam s Heather choulily pod dekami a voňavý kouř hořícího dřeva v otevřeném krbu nás šimral v nose. Zhluboka se nadechuju. Úplně cítím tu vůni a živě si vybavuju i pocit spokojené pohody. Za oknem se mihne ženská postava, částečně zastíněná záclonami. Do tváře jí nevidím, ale podle účesu (má vlasy vyčesané do uzlu), její dlouhé elegantní šíje a ostrého nosu vím jistě, že se jedná o Margot, Heatherinu matku.

„Tak co?“ upírá na mě Jack tázavý pohled. Když nic neříkám, jemně dodává: „Takže je to ta tvoje nejlepší kamarádka, vid?“

Přikyvuju a snažím se mrkáním potlačit slzy dřív, než si jich všimne. Určitě by si mě začal nemilosrdně dobírat. Slzy nejdou moc dohromady s mou pověstí drsňačky. Jack často říká, že jsem tvrdá jako kámen. Myslím, že právě to na mně obdivuje.

„A do háje,“ zamumlá a já si všimnu, jak se mu v očích zablýskne vzrušením. Samozřejmě je nadšený. Já bych na jeho místě byla taky. Kéž by šlo o někoho jiného. O kohokoliv. Jenže jde o ni. O Heather. Jack je určitě přesvědčený, že tím máme dveře otevřené. Taky mě to napadlo. Zároveň však tuším, že to může být naopak překážka. Možná jsem poslední člověk, kterého by si Margot přála vidět. A já bych jí to nemohla mít za zlé. Ještě dnes si vybavuju její poslední slova, která mi před lety řekla do telefonu, její nepříjemný, obviňující tón. Hlas,

kteřý býval přátelský, zněl najednou nezvykle křehce a pichlavě. Sevřela jsem volant ještě křečovitěji, neschopná se pohnout, ochromená obavami, jak bude reagovat.

Jack otvírá dveře na straně spolujezdce, ale než vystoupí, znovu se ke mně otočí. „Pojď už. Na co čekáš?“ Zkoumavě si mě prohlíží a potom se mu ve tváři mihne soucit. „Neříkej, že jsi nervózní! Že bys nakonec byla taky živá bytost jako my ostatní, Jessico Foxová?“

Vím, že mě jen škádlí, je však blíž pravdě, než tuší. Obvykle se při podobných úkolech – kontaktování pozůstalých či zpořádání celebrit nebo zdiskreditovaných politiků – schovávám za maskou novinářky. Jenže Margot mě znala dřív, než se ze mě stala novinářka. Ví, jaké je mé skutečné já. Budu si před ní připadat jako nahá. Tentokrát se nemám za co skrýt.

Zhluboka se nadechnu a vyřáším za Jackem. Pouzdro s fotoaparátem nemá na krku, ale pověšené křížem přes tělo, přesto vypadá podezřele. Jako paparazzo. „Možná bys tu měl ještě minutku počkat,“ otáčím se k němu. „Nechci Margot hned na začátku poplašit.“ Pamatuju si ji jako přímočarou ženu od koní, laskavou a starostlivou stejně jako Heather, na první pohled však může působit stroze a pragmaticky. Občas dokáže i trochu nahánět strach.

Jack dobromyslně krčí rameny. „Jasně, jak myslíš. Počkám v autě.“

Podávám mu klíčky a vděčně se na něj usměju. Snad si nás Margot ještě nevšimla.

Pomalou obcházím dům, abych se dostala k hlavnímu vchodu. Moc se tu toho nezměnilo – dokonce i dveře jsou natřené stejnou olivově zelenou barvou –, v dále vidím fontánu, živý plot oddělující zadní pozemek a parkovací místo pro karavany. Najednou mám pocit, že je mi zase čtrnáct a že jdu za Heather. Téměř čekám, že uslyším štěkot Goldie, a srdce se

mi zhoupne radostí. Nebuď naměkko, okřiknu se vzápětí. Je to už dávno.

Zaklepu na dveře. Srdce mi divoce buší i přesto, že si v duchu spílám do slabochů. Potřebovala bych si dát ještě jednu cigaretu, ale nechci se chovat neprofesionálně. *No tak, Margot, otevři. Vím, že jsi doma.*

Po době, která mi připadá jako celá věčnost, se dveře konečně otevrou a stojí v nich Margot v nepromokavé větrovce a krémových jezdeckých kalhotách, se zlostným výrazem ve tváři a rukama založenýma na prsou. Její kdysi havraní vlasy jsou protkané bílými nitkami, kolem očí má vrásky a kůži pod bradou má povolenou. Ještě jí určitě není ani šedesát, ale působí starší a unavenější, i když je pořád nápadně hezká. Je vysoká a štíhlá, rty má zvýrazněné červenou rtěnkou s tmavou konturou. Měří si mě přísným pohledem svých zelených očí, ale já jsem přesvědčená, že mě nepoznává. „Nebudu s vámi mluvit,“ vyštěkne, „nechte nás na pokoji. Už jsem to říkala i těm před vámi a říkám to i vám. Jestli se tady ještě objevíte, zavolám policii.“

Zvednu hlavu a pohlédnu jí do očí. „Margot,“ hlesnu potichu, „to jsem já. Jessica Foxová. Byly jsme s Heather kamarádky.“

V její tváři probleskne poznání a vzápětí zbledne. Vidím, že bojuje s nutkáním zabouchnout mi dveře před nose.

3

Margot

Skřípání pneumatik na šterku přiměje Margot, aby se šla podívat z okna. Nejdřív jí srdce poskočí radostí, protože si myslí, že přijíždí Adam s malým Ethanem. Ale místo jejich velké limuzíny kousek od domu zastavuje malé auto, které vypadá jako replika některého z autíček jejího vnuka. Vidí, jak z něj vystupují dva lidé – drobná blondýnka a vyčouhlý mladík s fotoaparátem. Zřejmě spolu o něčem diskutují, potom se mladík vrací do auta.

Margot cloumá záchvat vzteku, který se jí od chvíle, co se to stalo, zmocňuje stále častěji. Zatracení novináři. Dělá se jí z nich čím dál víc zle. Jednu partu už poslala k šípku, ještě teď jim musí zvonit v uších. Nemůže je vystát. Jsou jako supi, kteří se slétají nad mršinou cizího neštěstí. Co to může být za lidi, když si vyberou takové povolání? Aspoň že Adam s Ethanem nejsou doma. Ještě tohle by jim scházelo. Stačí, že možná přijdou o manželku a o matku. Okamžitě se zarazila. Ne. Takové myšlenky si nesmí připouštět. Heather nezemře. Bude zase v pořádku. Margot už jednu dceru ztratila a je si jistá, že o další přijít nemůže. Bůh přece není tak krutý.

A pokud jde o novináře, těm to pořádně vytmaví.

Poháněná vztekem se vyřítí z místnosti a probíhá chodbou. Prudce rozráží dveře. Tahle ženská je mladší než ta poslední, choulí se v kabátě, který působí dojmem, jako kdyby si ho sama utkala z lamí srsti.

Margot si užívá zlost, kterou v ní dívka probouzí. Je příjemné vybít si na někom trochu vzteku. Jenomže v té chvíli na ni ta mladá žena upře své laní oči a pronese: „Margot, to jsem já. Jessica Foxová. Byly jsme s Heather kamarádky.“ A Margot zapalá po dechu. Jessica. Ta Jessica. Vzpomene si na svou dceru, jak po její zradě vzlykala v posteli. Držela ji tenkrát v náručí, zatímco Heather se to snažila nějakým způsobem pochopit. Když uváží, čím vším si musela projít – zármutkem ze smrti svého otce a potom i ze ztráty Flory. Z Jessičiny strany to bylo tenkrát hodně bezcitné. Margot jí to nikdy neodpustila.

„Takže ty teď děláš novinářku?“ hlesne místo pozdravu a založí si schválně ruce na prsou, aby dala najevo svůj odmítavý postoj. Není divu, bleskne jí hlavou, zatímco si ženu stojící před sebou pozorně prohlíží. Jessice bylo čtrnáct, když ji viděla naposledy, poflakovala se tenkrát kolem věže s partou kamarádů, popíjela s nimi, nechala se objímat nějakým klukem a vůbec se chovala jako malá coura. Margot na ni měla tehdy takovou zlost, že jí zavolala domů a vyčetla jí, jak moc Heather ublížila. Teď už na sebe nebyla moc pyšná. Jessica byla tenkrát naivní pubertářka.

„Ano,“ kývne Jessica a chvíli váhá. „Já... to ale není ten hlavní důvod, proč jsem tady.“

Margot obrátí oči v sloup. No samozřejmě! Proč by sem jinak vážila cestu?

Jessica si její reakce zjevně všimne, protože vzápětí povídá: „Taky bych ti chtěla říct, že mě moc mrzí, jak jsem se tenkrát...“ Ztěžka polkne a Margot se na okamžik zdá, že vidí v dívčiných

očích slzy. Vzápětí si však řekne, že se musela zmýlit, protože na to je Jessica Foxová příliš bezcitná. „... zachovala k Heather.“

„Myslíš, jak jsi ji opustila, když jí bylo nejhůř?“ poznamená Margot věčně. *Koneckonců proč nenazývat věci pravým jménem?* „Potom, co přišla o otce. A následně o sestru.“

Jessica přikývne a střapatá ofina jí spadne do očí. Díky tomu gestu působí zranitelně a Margot připomene Heather.

„Ano,“ přikývne a její hlas zní sotva slyšitelně. „Vím, že jsem se k ní zachovala špatně. Byla jsem ještě dítě, hloupé a sobecké. Nemyslela jsem na to, co Heather cítí. Jen jsem...“

Není potřeba, aby svou větu dokončovala. Margot přesně ví, co ji před lety k takovému jednání vedlo. Chtěla se od Heather a veškeré té smůly dostat co nejdál. Možná si myslela, že by to mohlo být nakažlivé.

„Proč jsi přišla teď?“ vyzvídá Margot. „Kvůli tomu, že je Heather v nemocnici a že je obviněná z vraždy dvou lidí? Hodně šťavnaté sousto pro novináře, to se musí nechat.“

Jessica přešlápne z nohy na nohu, očividně je celá nesvá. „Odstěhovala jsem se odtud. Jsem zpátky teprve rok.“

„A to tě nenapadlo se za námi zastavit dřív? Neměla jsi pocít, že by si Heather třeba zasloužila omluvu?“

Jessica otvírá ústa, ale žádný zvuk z nich nevychází. *Co by taky mohla odpovědět?* pomyslí si Margot v duchu. „Už je to spousta let,“ hlesne Jess nakonec.

Margot má toho podivného rozhovoru najednou dost.

Nechce se jí už dál koukat do Jessiných velkých očí. Nechce k dívce, která před ní stojí, cítit jakékoliv emoce.

Narovná se a téměř fyzicky vnímá, jak jí tvrdne srdce. „Už ti nemám co říct.“ Než Jessica stihne cokoli namítnout, Margot zabouchne dveře. Potom se o ně opře a vnímá, jak jí srdce buší jako o závod. Položí si dlaň na hrudník a zhluboka oddechuje.

„Margot,“ zaslechne skrz dveře. „Novináři ti nedají pokoj, dokud jim neprozradíš svou verzi toho, co se tu odehrálo. Nechtěla by sis raději promluvit se mnou? Mě aspoň znáš. Pokud mi poskytněš exkluzivní rozhovor, ostatní odejdou. Slyšíš mě, Margot? Přemýšlej o tom aspoň. Prosím.“ Vnímá, jak jí za zády klapne krytka nad zdičkou na dopisy. Jessica patrně něco vhodila dovnitř. Margot počítá do deseti, teprve potom se otočí a sehně se k zemi. Leží tam vizitka. Margot ji roztrhne vejprůl a hodí do koše.

Z bezpečí obývacího pokoje pozoruje, jak Jessica odjíždí, teprve potom vychází do patra a převléká se z jezdeckých kalhot. Pak sejde dolů, zamkne dům a téměř běží ke svému landroveru, jako kdyby předpokládala, že se v okolních keřích schovávají další novináři připravení se na ni vrhnout se svými mikrofony a fotoaparáty. Ale nikde nikdo. Momentálně je obsazený jediný karavan – dlouhodobým nájemníkem Colinem. Objevil se tu před pěti měsíci, o víkendu, kdy se čas posouval o hodinu zpět, a už neodjel. Ne, že by si stěžovala. Moc toho nenamluví, ale platí pravidelně. Je to jistý příjem, i když jen malý. Působí na ni dojmem samotáře. Pro jednou je ráda, že už mají po sezóně. Normálně spravuje kemp Adam, ale teď by to pochopitelně nezvládal. Je ze všech starostí, co teď mají, úplně mimo. A ona taky. Nedokáže myslet na nic jiného, než kdy se Heather probere. Odmítá si připouštět variantu, že by se neprobudila. Ví, že její dcera je silná osobnost, kterou jen tak něco nezlomí.

Touhle denní dobou trvá Margot cesta do nemocnice v Bristolu jen něco přes půl hodiny. Pokud je to možné, snaží se vyhýbat dopravním špičkám, a jednotka intenzivní péče je otevřená od deseti dopoledne do osmi večer. Po zaparkování musí absolvovat desetiminutovou cestu z vícepodlažního parkoviště do recepce. Jsou to teprve čtyři dny, co sem Heather přijali,

ale Margot má pocit, že si už na otevřené atrium, připomínající letištní terminál se spoustou obchůdků a kaváren, pomalu zvyká. I na specifický pach vznášející se ve vzduchu – na směsici chemikálií, kávy a zeleninové polévky.

Když do nemocnice dorazila v pátek poprvé, jen chvíli potom, co jí zavolal Adam, co se dozvěděl od policie, v duchu se lekla, jestli bude vůbec někdy schopná si tu spletitou cestu chodbami zapamatovat. Jenže tenkrát byla téměř zaslepená šokem a hrůzou. Její vědomí nepřestávalo křičet, že tohle nemůže být pravda, že její dcera by přece tak strašlivého činu nebyla schopná. Proč? Proč by něco takového dělala? Vůbec to nedávalo smysl, vždyť měla všechno, pro co má cenu žít. Milující domov, starostlivého manžela a krásného chlapečka. Ne, muselo dojít k nějakému omylu. Sešli se tehdy s Adamem v atriu a šli spolu k Heatherinu pokoji, jako dva ztroskotanci, co právě přežili ničivou katastrofu. A tam se přesvědčila, že k žádnému omylu nedošlo. Žena, která ležela v posteli napojená na tolik přístrojů, že se divila, jak se k ní vůbec někdo může přiblížit, byla skutečně její dcera.

Ve stodole ji našla Sheila, její přítelkyně a ošetřovatelka koní. Přišla ve čtvrt na devět, aby koně nakrmila a vyhřebelcovala. V té době už tam její dcera ležela nejméně hodinu v bezvědomí. Je zázrak, že nezemřela na místě. Margot byla na hodině jógy se svou kamarádkou Pam – což nikdy předtím neudělala – a měla se domů vrátit později.

Adam plakal, když se toho dne potkali v nemocnici, a ona fascinovaně pozorovala, jak mu slzy stékají po hustých hnědých vousech. Viděla Adama plakat už dřív – když si bral Heather a potom když se narodil Ethan –, to byly ale v obou případech slzy štěstí. Ne jako teď. Řekl jí, že nebyl doma, když se Heather postřelila, protože odjel s Ethanem do školky a potom se ještě zastavil za jedním kamarádem. Margot to připadalo divné.

Adam s Heather nikdy nevodili Ethana do školky před osmou. Měla pocit, že před ní něco tají, ale nechtěla příliš vyvídat. Teď na to nebyla vhodná chvíle. Věděla, že to mezi Heather a Adamem už nějaký čas úplně neklape, ale nechtěla to ještě zhoršovat svými dotazy. Koneckonců ví moc dobře, co manželství obnáší. Zažila dost vlastních problémů s Keithem, ať je mu země lehká.

Když se přiblíží ke dveřím Heatherina pokoje, zpomalí. Jako vždy se jí při pohledu na hlídkující stráž sevrou útroby úzkostí. Dnes je to ale jiné. U dveří stojí tentokrát žena. Trochu nepatříčně jí bleskne hlavou, jak mužně působí v nelichotivých modrých kalhotách a černých pracovních botách se silnou podrážkou. Policistka pohlédne na Margot a usměje se. Krátce a profesionálně. Je mladá, mladší než Heather, s kaštanově hnědými vlasy svázanými do ohonu a čistou bledou pletí. Ustoupí stranou, aby Margot mohla projít. Margot musí vědomě potlačovat touhu obořit se na ni s otázkou: *Proč tady pořád vystáváte? Jaké riziko může Heather pro své okolí představovat, když je v bezvědomí a krvácí?* zakřičela by na ni nejraději z plných plic. Ale samozřejmě to neudělá, protože tahle žena je úřední osoba, a Margot byla svým přísným otcem, který byl léta členem místního zastupitelstva, vychována tak, aby se k úředním osobám chovala s úctou. A tak si jen posune řemínek od kabelky výš na rameno a prosmýkne se kolem policistky do místnosti.

Jako vždy ji při příchodu zarazí ticho, které tu panuje. Jediný zvuk, který ho narušuje, je pípání monitorů. Heather má své dlouhé tmavé vlasy pečlivě učesané, a kromě bledého obličeje, který ztratil obvyklou zdravou barvu, nic nenasevňuje tomu, že by bojovala o život. Působí klidně, jako by jen spala. Nejsou na ní patrné ani žádné známky po zranění, není vidět modřiny ani chirurgické obvazy. Přesto Margot ví, že pod nemocniční

košilí má Heather pevně obvázaný hrudník a rameno a že pod kšticí jemných vlasů má v zátylku vyholené místo s více jak desetimetrovou ranou, kterou má zašitou a přelepenou gázou.

Margot odloží tašku na zem, posadí se vedle dcery a chytí ji za ruku. Za levou ruku. Tu, kterou použila k zabítí dvou lidí. Tu, pomocí které namířila hlaveň zbraně proti své vlastní hrudi. Kulka prolétla pravým ěadrem a bohudíky minula srdce a tepny. Při pádu si však rozbila hlavu. Ironií osudu právě kvůli zranění na hlavě, nikoliv kvůli průstřelu, upadla její dcera do kómatu. Tahle informace, kterou jí sdělil vážně se tvářící primář, když ji sem poprvé pustili, dávala Margot naději. Znamená to, že Heatherin pokus o sebevraždu nebyl míněn tak zcela vážně. Kdyby opravdu chtěla zemřít, mohla se střelit do hlavy nebo si přiložit hlaveň pod bradu. Heather se pohybovala kolem střelných zbraní od útlého věku. Než se sem přestěhovali, vlastnili farmu v Kentu. Ví moc dobře, jak se zbraň používá, a určitě ví i jak to udělat, aby s ní zabila, přemýšlí Margot v duchu.

Ta brokovnice patřila Margot, měla ji zamčenou ve speciální skřínce v bývalé kůlně pro kočáry a používala ji zejména na střelení hliněných holubů. Občas si ji půjčoval Adam, když si chtěl jít zastřílet. Oba byli členy střeleckého klubu vzdáleného zhruba tři kilometry od autokempu, Heather však nikdy neměla zájem se k nim přidat. Margot bleskne hlavou, že si bude muset obnovit zbrojní průkaz. Nebo by se ho spíš měla zbavit. Jak je vidět, zbraně jejich rodině přinášejí jen smůlu.

Čtyři dny. Už celé čtyři dny je její drahoušek Heather v tomhle stavu. Lékaři ji varovali, že čím delší dobu stráví v kómatu, tím menší je pravděpodobnost, že se zotaví bez následků. Margot se jemně dotkne její tváře – pleť má pořád stejně hebkou. *Ach, prosím, probuď se, prosím... prosím*, škemrá bezhlesně.

Potom se zadívá na nástěнку nad postelí. Nemocnice je umisťuje ke každému lůžku na jednotce intenzivní péče, aby na ně mohly rodiny vystavit fotografie, případně uvést další informace, které by se mohly během léčby hodit. Adam k ní přišpendlil lístek s názvem Heatheriny oblíbené rozhlasové stanice – Devadesátky – a vedle připíchl několik rodinných fotografií. Kdykoliv se na ně Margot podívá, sevře se jí srdce. Na jedné z nich je Heather se širokým úsměvem na tváři a v náručí drží maličkého, sotva narozeného Ethana. Vlastně ho porodila ve stejné nemocnici před pouhými osmnácti měsíci. Další je zachycuje v jejich svatební den před deseti lety. Heather v jednoduchých, a přesto elegantních šatech působí okouzlejícím dojmem, vypadá mladě a nevinně. Vlasy má vyčesané nahoru a jen pár volných pramenů jí lemuje tvář. Adam je vysoký, tmavý a zadumaný, stojí vedle ní v obleku, který vypadá, že je o číslo menší, než by měl být. Brali se velmi mladí. Snad až příliš, říkala si tehdy v duchu, jenže byli tak zamilovaní, doslova zářili láskou. Potom se narodil Ethan, milované a vytoužené dítě po letech marného snažení. Heather trpěla – *vlastně stále trpí, vždyť je pořád naživu, pořád je tady* – syndromem polycystických vaječníků, takže měla problém s otěhotněním. Ani po narození Ethana to nebylo jednoduché. V týdnech následujících bezprostředně po traumatickém porodu se u ní rozvinuly poporodní deprese a jen těžko se s nimi vyrovnávala. Její stav se naštěstí postupem času začal zase zlepšovat. Alespoň tak to Margot připadalo.

Co tě vedlo k tak strašnému činu, zlatíčko? přemítá v duchu, bůhví po kolikáté, a dál drží svou dceru za ruku. Proč jsi ty dva zastřelila?

4

Slyším hlasy. Jsou skutečné, nebo vymyšlené? Nedokážu jim porozumět. Pokaždé, když si myslím, že už už nějaké slovo nebo větu pochopím, najednou zmizí a já už je nedokážu znovu polapit – praskají mi před očima jako bublinky. Vybavuju si, jak těžká byla ta brokovnice, i zvuk, který vydávala. Narkotika jsou však příliš silná. Stahují mě zpátky pod hladinu, brání mi vzpomínat, brání mi cítit bolest. Vlastně si ani vzpomenout nechci. Mám totiž pocit, že brokovnice v mých rukou někoho zabila.

5

Jess

Když jdu konečně z práce, je pozdě a venku je tma.

Po návratu od Margot jsem zaparkovala nissan v podzemních garážích pod mým bytem a potom jsme se vrátili do redakce pěšky. Jack celou cestu nepřetržitě mluvil o tom, že jsme se měli důkladně porozhlédnout po pozemcích Powellových a že Ted bude určitě výsledkem naší cesty zklamáný. Jindy bych se tam určitě zdržela a pořádně to tam prozkoumala. Jenže za daných okolností mi to nepřipadalo správné. Teď, když už je jisté, že tou vražedkyní je opravdu *moje* Heather, si říkám, jestli si nejsme až příliš blízké na to, abych ten případ dokázala vylicit nestranně a spravedlivě. Okamžitě však tu myšlenku zavrhuju. Náš blízký vztah může hrát i v můj prospěch. Neměla bych si tuhle příležitost nechat uniknout. Po tom všem, co se stalo v *Daily Tribune*, potřebuju silný příběh.

Projdu centrem a zamírím k řece. Pořád prší a vítr mi cloumá s deštníkem. Zář z pouličních lamp se odráží v kalužích. Když jdu okolo restaurace The Llandoger Trow, zrovna do ní vchází pár štamgastů. Já však zahýbám doprava směrem k řece, kde je ještě větší tma a klid. Lidé se postupně vytrácejí, očividně se jim

v pondělí večer a za takové sloty nechce ani do hospody v blízkém okolí. Zanedlouho jsem na ulici úplně sama.

V tomhle ročním období to tu působí dost bezútěšně. Stromy jsou pořád holé, ošlehané deštěm a větrem, a jediná loď, která funguje od jara do léta jako kavárna, zeje teď prázdnotou. Nikdy mi nevadilo chodit za tmy sama. Ulice Welsh Back u stejnojmenného přístaviště je navíc hustě zastavěná, i když špatně osvětlená a dlažba je kvůli dešti kluzká.

Najednou to uslyším.

Někdo volá moje jméno.

Jes-si-co!

Otočím se, ale nikdo tam není. Muselo se mi to zdát. Zřejmě mě to způsobil vítr, který se prohání mezi domy.

Přidám do kroku a křečovitě sevru rukojeť deštníku. Domů to mám jen kousek. V budovách podél cesty jsou většinou kanceláře, jen občas se mezi nimi najde nějaký obydlenný dům, takže to tu působí dost opuštěně. Neparkují tu dokonce skoro žádná auta. Přitom je teprve sedm večer. Není tak pozdě.

Jes-si-co!

Když to zaslechnu znovu, zastavím se a prudce se otočím. Zmítá mnou směsice vzteku a strachu, ale nikoho nevidím. Nechce se mi utíkat, dávat najevo, jak jsem vystrašená. Jsem jen unavená, mám za sebou dlouhý den. Aspoň zaklapnu deštník, je mi jedno, že mi zmoknou vlasy. Takhle ho můžu v případě potřeby použít jako zbraň. Co nejrychleji jdu dál, aniž bych přešla do běhu.

A pak se za mými zády rozlehnou kroky. Hlasité a dunivé. Málem zakopnu o dlažební kostku, jak prudce vyrazím dopředu. Už mi nezáleží na tom, že během dávám najevo svůj strach. Zastavím až přede dveřmi do našeho domu. Šátrám v kabelce po klíčích, ale ruce se mi třesou a při zběsilé snaze dostat se co nejrychleji dovnitř mi deštník vypadne z ruky.

Může to být on? Představuju si jeho buldočí tvář, ironický škleb a oči blýskající se vzteky. Vybavím si i poslední slova, která ke mně pronesl a která mi od té doby nepřestávají znít v uších: *Zabiju tě, ty zkurvená mrcho.*

Zvednu deštník ze země a namířím ho před sebe jako obušek, zatímco ramenem strkám do dveří. A potom s bušícím srdcem vpadnu do chodby. Když za mnou dveře zaklapnou, využiju příležitosti a přes sklo se rozhlédnu po ulici. Je prázdná.

Do prvního patra беру schody po dvou. Jakmile vejdu do dveří našeho bytu, uhodí mě do nosu vůně připravovaného jídla – cítím hovězí a cibuli. Najednou si připadám jako blázen. Chovám se naprosto neadekvátně. Nemůžu se nechat tím mizerou tak vyvádět z míry. Už tu bydlím skoro rok a za celou dobu se neobjevil. Byla to planá výhrůžka, opakuju si pořád dokola. Nemůžu kvůli němu žít ve věčném strachu.

Před vstupem do propojeného prostoru kuchyně a obývacíku si zuju boty a pověším kabát na věšák. Na přehnaně velké televizní obrazovce běží fotbal. Nehraje sice Roryho tým, ale očividně mu to nevadí – je schopný sledovat jakýkoliv zápas. Stojí u plotny sporáku zády ke mně, míchá mletým masem na pánvi a koutkem oka sleduje televizi. Přes džíny a tričko má navlečenou zástěru s nahým mužským tělem v růžovém spodním prádle, kterou mu dal k Vánocům jeden z jeho bratrů.

Beze slova přejdu rovnou ke dveřím na balkon a otevřu je dokořán, i když venku lijí. Digestoř má slabý motor, takže využíváme i jiné způsoby, jak se zbavit páry a pachů z pečení a vaření. Vyjdu na balkon a několikrát se zhluboka nadechnu. Do plic mě udeří čerstvý vzduch s takovou razancí, až mě to zabolí. Asi bych měla s tím kouřením vážně přestat. Rory ze mě určitě ucítí cigarety. Jenže po tom leknutí si zoufale

potřebuju zapálit. Mírně se nakloním přes zábradlí a vychutnávám si, jak mi vítr fouká do tváře. Kdybych zavřela oči, mohla bych předstírat, že jsem na lodi. Stísněný byt ve mně občas vyvolává pocity klaustrofobie. Je v prvním patře, takže u něj není žádná zahrada. Nebýt výhledu na nábreží, nebyla bych vůbec schopná tu žít. Zadívám se dolů na řeku, která ve tmě působí temným a nepřívětivým dojmem. Napůl očekávám, že ve stínu zahlédnu příkrčenou postavu, ale nikdo tam není. Zato v dálce rozeznávám Viktoriin most, jehož záře se odráží na hladině.

Původně jsme neměli v plánu se stěhovat do Bristolu, který je tak blízko místu, kde jsem vyrostla. Když však Roryho sestru, Aoifu, farmaceutická společnost, ve které pracuje, přesunula na vyšší post do Amsterdamu, nabídla nám, že nás nechá bydlet ve svém bytě za takové nájemné, aby jí to pokrylo splátku hypotéky. Splátky měla naštěstí velice nízké, protože si byt pořídila už před dvanácti lety. Ta nabídka přišla jako dar z nebes, navíc nabízela elegantní řešení pro obě strany. Pro mě znamenala především možnost utéct. Z Londýna, z redakce *Daily Tribune* i od všeho, co se tam semlelo.

Teď už tu bydlíme skoro rok, ale já se tu stejně necítím jako doma. Kamkoliv se člověk podívá, vidí stopy Aoife a jejího života: na zdech jsou stále její fotografie, spíme v její posteli ve francouzském romantickém stylu, kterou si pořídila v nějakém předraženém butiku, v obývacím pokoji je její sedačka ve tvaru písmene L, u které neustále trnu, abych nezašpinila lněný, uhlově černý potah. V Roryho bytě ve Streathamu, kde jsem ke konci našeho pobytu v Londýně trávila většinu nocí, protože jsem si zoufale potřebovala odpočinout od otravných spolubydlících, jsem se cítila doma mnohem víc. I tak jsem ale Aoifě vděčná. Přešla jsem z celostátních do místních novin a musela jsem se smířit s nižším platem, takže se nám levný nájem hodí.

Rory navíc teď pracuje jen jako zastupující učitel a teprve si hledá práci na plný úvazek. Musel kvůli mně hodně obětovat, a když jsme se rozhodli Londýn opustit, nesměle mi nabídl společné bydlení.

Když si mě teď všimne, spěšně vyjde z kuchyňského koutu, popadne ovladač a vypne televizi. Ví, že fotbal nesnáším.

„Kvůli mně to nemusíš vypínat,“ řeknu a vtisknu mu letmý polibek na rty.

„Víš, že se na to dívám jen proto, abych si ze mě bráchové nestříleli,“ zasměje se.

„Chápu, že potřebuješ působit dojmem, že víš, o čem si povídají,“ poznamenám naoko vážně.

„Máš pravdu. De facto se jedná o studijní materiál.“

Často spolu podobným způsobem žertujeme. Rory předstírá, že se potřebuje naučit, jak se stát alfa samcem, aby se vyrovnal svým bratrům. Oba ale víme, že fotbal miluje.

Znovu zamíří ke kuchyňskému pultu, zatímco já zmizím do ložnice pod záminkou, že si potřebuju usušit mokré vlasy. Chci se ale především podívat z našeho okna. Je z něj vidět do ulice, kterou jsem přišla domů, a tak vytáhnu žaluzie, abych viděla co nejdál. Po dlažebních kostkách si to šněruje ze strany na stranu nějaký mladý pár, hlasitě se smějí a objímají se a očividně se podpírají navzájem. Naproti nám přes ulici stojí opuštěná a zpustlá budova, která čeká na přestavbu. Měly by tam vzniknout nové byty. Rýsuje se v jejích dveřích nějaká postava, nebo se mi to zdá? Přitisknu tvář ke sklu, ale po chvíli dospěju k závěru, že se mýlím. Zřejmě jde jen o světelný klam. Nemám se čeho obávat.

Pročísnu si vlhké vlasy a vrátím se do kuchyně za Rorem, uklidněná, že mi nic nehrozí, že si se mnou zase jednou zahrála moje bujná fantazie. „Díky za večeři,“ řeknu. Nemusím do dávat zase. Vaří vždycky on. Tvrdí, že ho to baví a že si u toho

odpočine, i když to po jeho působení v kuchyni pokaždé vypadá, jako kdyby tam vybuchla bomba. Rozhlédnu se kolem sebe – špinavá lžice pohozená na pracovní desce z černé žuly, kupa nádobí a hrníčků vršící se ve dřezu. Obvykle nechává úklid na mně. Nevadí mi to – mnohem raději plním myčku, než abych stála u plotny. Jack si ze mě dělá legraci, že kdybych si Roryho vzala, vaření by přestalo, protože se ve mně můj přítel jen snaží vzbudit falešný pocit bezpečí. Já tomu ale nevěřím. Na to je Rory až příliš upřímný.

Odhrne mi vlasy z čela, aby mi viděl do tváře, a zkoumavě se na mě zadívá. Pod pohledem jeho zářivě modrých očí se celá schoulím. Připadá mi, že mi dohlédne až na dno mé duše, jako by dokázal přechytit každou mou černou myšlenku, která mi kdy bleskla hlavou, a prohlédnout každý špatný skutek, který jsem kdy udělala, včetně pravého důvodu, proč jsme museli opustit Londýn. Možná je schopný rozpoznat i mé výčitky kvůli osudnému létu roku 1994.

„Děje se něco, Jessie?“ Je to jediný člověk, který mi může takhle říkat. S jeho irským akcentem to zní sexy a mnou projede lehké vzrušení. „Vidím, že tě něco trápí.“

Odtáhnu se od něj, seberu z kuchyňského pultu obracečku a odložím ji do dřezu. Když se k němu otočím zpátky, pořád mě upřeně pozoruje. „Jen nějaké problémy v práci.“

„Myslel jsem si, že teď už to bude lepší. Malé místní noviny. Navíc s uzávěrkou dvakrát týdně, místo každý den. To jsou tvoje slova, pamatuješ?“

„Je to lepší. Aspoň do teď to tak bylo, ale...“

Zamračí se. „Ale?“

Za zády mi něco prská a syčí. „Do háje. Jídlo!“ vzpomíná se, skočí ke sporáku a ztlumí ho. Tmavá ofina se mu komíhá před očima, když popadne dřevěnou vařečku a začne s ní míchat mleté maso. Sednu si na kuchyňskou desku a pozoruju

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Odešla do tmy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.